

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23 czerwca 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił I. A. prawa do wypłaty odsetek od świadczenia rentowego wypłaconego za okres od 1 kwietnia 2013r. do dnia 31 maja 2017r. ustalonego w wykonaniu wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 20 marca 2017 r. sygn. akt VIII U 5391/13, którym ustalono uprawnienia do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 kwietnia 2013r. do 31 marca 2018 roku.

Wnioskodawczyni odwołała się od w/w decyzji, wnosząc o jej zmianę i zasądzenie od organu rentowego odsetek za opóźnienie wypłaty świadczenia rentowego tj. za okres od dnia 1 kwietnia 2013 roku do 31 maja 2017r. tj. od daty od daty 20 każdego miesiąca należnej wypłaty świadczenia rentowego we wskazanym okresie do dnia wypłaty tj. do dnia 21 czerwca 2017r. wraz z odsetkami od dnia wpływu wniosku o odsetki do ZUS tj. od dnia 24 maja 2017r. do dnia wypłaty łącznie.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu organ rentowy podtrzymał argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji .

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 15 lipca 2013 roku znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił I. A. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku wypadkiem przy pracy z dnia 7 maja 2008 roku. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że zgodnie z orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 27 maja 2013 roku ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy w związku z wypadkiem przy pracy zaistniałym w dniu 7 maja 2008 roku.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła I. A. wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od dnia 1 kwietnia 2013 roku tj. od pierwszego dnia miesiąca, od którego ustalo prawo do renty. I. A. wskazała, że w dniu 29 marca 2013 roku została zbadana przez lekarza orzecznika ZUS, który w oparciu o obowiązujące przepisy orzekł o jej częściowej niezdolności do pracy do dnia 30 kwietnia 2014 roku, a ponadto stwierdził, że jest ona częściowo niezdolna do pracy oraz że częściowa niezdolność do pracy nie pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy i pozostaje w związku ze stanem narządu ruchu. W związku z wniesionym sprzeciwem (z uwagi na fakt, iż prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego I. A. przyznano prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem do dnia 7 września 2012 roku), I. A. została zbadana przez komisję lekarską ZUS, która swoim orzeczeniem odmówiła jej dalszego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy i odmówiła jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Wypłata renty została wstrzymana od dnia 1 kwietnia 2013 roku. I. A. wskazała, że jej niezdolność do pracy trwa nieprzerwanie od dnia wypadku przy pracy tj. od dnia 7 sierpnia 2008 roku do chwili obecnej, ma bezpośredni z nim związek i jest jego skutkiem. Od dnia wypadku organ rentowy wypłacał jej zasiłek chorobowy z ubezpieczenia wypadkowego, a także wypłacono jej świadczenie rehabilitacyjne. Bezpośrednio zaś po zakończeniu świadczenia rehabilitacyjnego tj. od dnia 2 września 2009 roku, organ rentowy przyznał jej prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, a wyrokiem Sądu przyznano jej rentę w związku z wypadkiem przy pracy. W ocenie skarżącej komisja lekarska ZUS nie rozpatrzyła jej wniosku w rzetelny sposób.

Decyzją z dnia 26 lipca 2013 roku znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił I. A. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że została ona wydana w oparciu o orzeczenie komisji lekarskiej z dnia 27 maja 2015 roku, która stwierdziła, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła I. A. wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 7 maja 2008 roku, od dnia 1 kwietnia 2013 roku, a w przypadku stwierdzenia braku związku niezdolności z wypadkiem przy pracy, o przyznanie prawa do renty z ogólnego stanu zdrowia. I. A. wskazała, że w dniu 29 marca 2013 roku została zbadana przez lekarza orzecznika ZUS, który w oparciu o obowiązujące przepisy orzekł o jej częściowej niezdolności do pracy do dnia 30 kwietnia 2014 roku, a

ponadto stwierdził, że jest ona częściowo niezdolna do pracy oraz że częściowa niezdolność do pracy nie pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy i pozostaje w związku ze stanem narządu ruchu. W związku z wniesionym sprzeciwem (z uwagi na fakt, iż prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego I. A. przyznano prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem do dnia 7 września 2012 roku), I. A. została zbadana przez komisję lekarską ZUS, która swoim orzeczeniem odmówiła jej dalszego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy i odmówiła jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Wypłata renty została wstrzymana od dnia 1 kwietnia 2013 roku I. A. wskazała, że jej niezdolność do pracy trwa nieprzerwanie od dnia wypadku przy pracy tj. od dnia 7 sierpnia 2008 roku do chwili obecnej, ma bezpośredni z nim związek i jest jego skutkiem. Od dnia wypadku organ rentowy wypłacał jej zasiłek chorobowy z ubezpieczenia wypadkowego, a także wypłacono jej świadczenie rehabilitacyjne. Bezpośrednio zaś po zakończeniu świadczenia rehabilitacyjnego tj. od dnia 2 września 2009 roku, organ rentowy przyznał jej prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, a wyrokiem Sądu przyznano jej rentę w związku z wypadkiem przy pracy. W ocenie skarżącej komisja lekarska ZUS nie rozpatrzyła jej wniosku w rzetelny sposób.

W odpowiedzi na odwołania pełnomocnik organu rentowego wniósł ich oddalenie. W treści odpowiedzi wskazano, że I. A. miała przyznane, wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi, prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na okres od 2 września 2009 roku do 28 lutego 2010 roku oraz prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na okres od 1 marca 2010 roku do 7 września 2012 roku. Ponadto wskazano, że przed Sądem Okręgowym w Łodzi toczy się postępowanie w sprawie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem za okres do 31 marca 2013 roku. W ocenie organu rentowego ww. decyzje są prawidłowe, a wniosek o ich oddalenie jest uzasadniony.

Postanowieniem z dnia 20 września 2013 roku Sąd połączył sprawę o sygnaturze akt VIII U 5392/13 ze sprawą o sygnaturze akt VIII U 5391/13 w celu ich łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia oraz zarządził ich prowadzenie pod sygnaturą VIII U 5391/13.

(postanowienie k.7 akt o sygn. VIII U 5392/13)

Decyzją z dnia 3 września 2014 roku znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił I. A. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że zgodnie z orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 23 sierpnia 2014 roku ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Decyzją z dnia 3 września 2014 roku znak (...) I Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił I. A. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że została ona wydana w oparciu o orzeczenie komisji lekarskiej z dnia 22 sierpnia 2015 roku, która stwierdziła, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy.

W odwołaniu od ww. decyzji I. A. wniosła o ich zmianę oraz o przyznanie jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 7 maja 2008 roku, a także prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia. W treści odwołania skarżąca wskazała, że przeprowadzone w stosunku do jej osoby badania były nierzetelne, a przedstawione przez nią wyniki badań oraz dokumentacja medyczna wskazują na fakt pogorszenia się stanu zdrowia. I. A. zaznaczyła, że jest osobą niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym z orzeczeniem niepełnosprawności od dnia wypadku tj. od 7 maja 2008 roku, a ponadto że zgodnie z wyrokiem z dnia 28 stycznia 2004 roku, sygn. II UK 222/03, przy ocenie niezdolności do pracy warunkującej prawo do renty nie może być pomijane orzeczenie o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności.

W odpowiedzi na odwołania pełnomocnik organu rentowego wniósł ich oddalenie.

Postanowieniem z dnia 12 grudnia 2014 r. Sąd połączył sprawę o sygnaturze akt VIII U 3505/14 ze sprawą o sygnaturze akt VIII U 3504/14 w celu ich łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia oraz zarządził ich prowadzenie pod sygnaturą VIII U 3504/14.

(postanowienie k.6 akt o sygn. VIII U 3505/14)

Postanowieniem z dnia 27 kwietnia 2016 r. Sąd połączył sprawę o sygnaturze akt VIII U 3505/14 ze sprawą o sygnaturze akt VIII U 5391/13 w celu ich łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia oraz zarządził ich prowadzenie pod sygnaturą VIII U 5391/13.

Wnioskodawczyni I. A. urodzona (...). Ubezpieczona ma wykształcenie średnie ekonomiczne.

W okresie od 2 września 2009 roku do 28 lutego 2010 roku I. A. miała prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, a w okresie od 1 marca 2010 roku do 7 września 2012 roku posiadała prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Do dnia 31 marca 2013 roku I. A. posiadała prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia.

Wyrokiem z dnia 20 marca 2017r. w sprawie o sygn. akt VIII U 5391/13, Sąd Okręgowy w Łodzi rozpoznając powyższe odwołania zmienił zaskarżone decyzje i przyznał I. A. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 kwietnia 2013r. do dnia 31 marca 2018r. oddalając odwołania w pozostałej części. Natomiast wyrokiem uzupełniającym z dnia 22 maja 2017r. Sąd przekazał wniosek odwołującej o odsetki od niewypłaconego świadczenia do ZUS I Oddziału w Ł. celem wydania decyzji (wyrok k.234 akt sprawy VIII U 5391/13, wyrok uzupełniający k. 265).

Pozwany organ rentowy nie składał apelacji od powyższego wyroku (niesporne).

Zaskarżoną decyzją z dnia 23 czerwca 2017r. pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił I. A. prawa do wypłaty odsetek (decyzja k. 34 akt ZUS).

Wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 20 marca 2017r. w sprawie sygn. akt VIII U 5391/13 wpłynął do organu rentowego w dniu 12 kwietnia 2017r. (niesporne).

Decyzją z dnia 13 czerwca 2017r. po uzyskaniu odpowiedzi z Powiatowego Urzędu Pracy odnośnie wypłaconych zasiłkach dla bezrobotnych, organ rentowy przyznał wnioskodawczyni w wykonaniu wyroku Sądu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 1 kwietnia 2013r. do 31 marca 2018r. Sama zaś wypłata świadczenia została przekazana na rachunek bankowy w dniu 21 czerwca 2017r. (niesporne, decyzja k.27-28 akt ZUS).

W toku postępowania w sprawie VIII U 5391/13 Sąd Okręgowy w Łodzi przeprowadził obszerne postępowanie dowodowe w postaci dowodu z opinii biegłych ortopedy, dwóch neurologów, dwóch psychologów, dwóch psychiatrów. Wobec zastrzeżeń stron do treści opinii pisemnych podstawowych były wydawane opinie uzupełniające przez co ocena stanu zdrowia wnioskodawczyni i stopnia niezdolności do pracy była skomplikowana i niejednoznaczna.

Powyższy stan faktyczny był w sprawie niesporny, nadto Sąd Okręgowy ustalił go na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, w tym w aktach rentowych a nadto w aktach sprawy o sygnaturze akt VIII U 5391/13.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje :

Odwołanie wnioskodawczyni jest częściowo zasadne.

Przedmiotem sporu niniejszego postępowania było prawo ubezpieczonej do odsetek od wypłaconej przez pozwanego, w związku z realizacją wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 20 marca 2017 roku, renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy przyznanej od dnia 1 kwietnia 2013 roku na okres do 31 marca 2018 roku.

Wskazać należy, iż zgodnie z art. 118 ust. 1, 1a i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.) organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia

ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, z uwzględnieniem ust.2 i 3 oraz art.120. Inaczej mówiąc, oznacza to, iż chwilą, od której rozpoczyna bieg 30-dniowy termin do wydania decyzji jest rozstrzygnięcie ostatniej kwestii koniecznej dla ustalenia uprawnień wnioskodawcy. Celem tak skonstruowanej regulacji jest zagwarantowanie ubezpieczonym możliwie szybkiego uzyskania świadczenia bez zbędnego przedłużania postępowania w sprawie o jego nabycie. W przypadku uchybienia powyższemu terminowi, organ rentowy popada w zwłokę ze spełnieniem świadczenia, czego konsekwencją jest obowiązek zapłaty odsetek w ustawowej wysokości.

W razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nie ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego. Jeżeli w wyniku decyzji zostało ustalone prawo do świadczenia oraz jego wysokość, organ rentowy dokonuje wypłaty świadczenia w terminie określonym w ust.1 cyt. art. 118.

Zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 września 2007 r. (P. 11/2007 OTK ZU, 2007/8A poz. 97), art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, rozumiany w ten sposób, że za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uznaje się dzień wpływu prawomocnego orzeczenia tylko w sytuacji, gdy za nieustalenie tych okoliczności nie ponosi odpowiedzialności organ rentowy, jest zgodny z art. 32 ust. 1 Konstytucji oraz nie jest niezgodny z art. 45 ust. 1 Konstytucji.

W uzasadnieniu powołanego wyroku, Trybunał Konstytucyjny wywiódł w szczególności, że przez pojęcie „wyjaśnienie ostatniej niezbędnej okoliczności” z art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS trzeba rozumieć wyjaśnienie ostatniej okoliczności koniecznej do ustalenia samego istnienia prawa wnioskodawcy do świadczenia. Stąd też 30 dniowy termin na wydanie decyzji w sprawie świadczenia i jego wypłaty w razie, gdy prawo do świadczenia zostało ustalone przez Sąd, powinien być liczony od dnia doręczenia wyroku Sądu tylko wtedy, gdy ustalenie prawa do świadczenia dopiero w postępowaniu sądowym nie było następstwem okoliczności, za które ponosi odpowiedzialność organ rentowy. W przeciwnym wypadku, gdy opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczenia było spowodowane okolicznościami, za które odpowiada organ rentowy (np. błędna interpretacja przepisów, zaniechanie podjęcia określonych działań z urzędu, błędne orzeczenie lekarza orzecznika lub komisji lekarskiej ZUS w sprawie niezdolności do pracy), termin ten będzie liczony od dnia, w którym organ rentowy, gdyby działał prawidłowo, powinien był ustalić prawo do świadczenia.

Jeżeli więc odpowiedzialność taka jest po stronie organu rentowego ubezpieczony ma prawo do odsetek. Omawiany przepis może więc dotyczyć wyłącznie takiej sytuacji, której dla wykazania okoliczności, która miałaby wpływ na prawo do świadczenia lub na jego wysokość, dopiero w postępowaniu sądowym zostałyby przedstawione odpowiednie dowody, z których strona mogłaby skorzystać już w postępowaniu przed organem rentowym, lecz tego nie uczyniła (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 26 września 2006 r. III AUa 1126/2005). Organ rentowy ma bowiem obowiązek znać i prawidłowo stosować prawo materialne i w tym zakresie ponosi pełną odpowiedzialność. Jedynie wówczas, gdy brak możliwości wydania prawidłowej decyzji był podyktowany niezależnymi od organu rentowego, brakami w ustaleniach faktycznych, możliwe jest przyjęcie, że organ nie ponosi odpowiedzialności przewidzianej w art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Należy przy tym zauważyć, że użyty w tym przepisie termin „ustalenie okoliczności” dotyczy wyłącznie sfery faktów, a nie prawa, bowiem przy wykładni prawa nie dochodzi do żadnych „ustaleń okoliczności”.

Stosownie do dyspozycji zawartej przez ustawodawcę w treści normy prawnej wyrażonej w przepisie art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. nr 137 z 1998 r., poz. 887 ze zm.), jeżeli Zakład Ubezpieczeń Społecznych - w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych - nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych

przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności.

Przepis § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 1 lutego 1999 roku w sprawie szczegółowych zasad wypłacania odsetek za opóźnienie w ustaleniu lub wypłacie świadczeń z ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 1999 roku, nr 12, poz. 104), wydanego na podstawie art. 85 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, stanowi, że odsetki wypłaca się za okres od dnia następującego po upływie terminu na ustalenie prawa do świadczeń lub ich wypłaty, przewidzianego w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń - do dnia wypłaty świadczeń. Zaś okres opóźnienia w ustaleniu prawa do świadczeń i ich wypłacie, dla których przepisy określające zasady ich przyznawania i wypłacania przewidują termin na wydanie decyzji, liczy się od dnia następującego po upływie terminu na wydanie decyzji.

Z utrwalonego orzecznictwa sądowego (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 7 kwietnia 2010 r. I UK 345/2009, LexPolonica nr 2578200 i z dnia 15 października 2010 r. III UK 20/2010, LexPolonica nr 3028490) w zakresie wykładania przepisu art. 85 ust. 1 ustawy o sus jednoznacznie wynika, że odpowiedzialność organów rentowych istnieje nie tylko wtedy, gdy opóźnienie w przyznaniu lub w wypłacie świadczenia nastąpiło z winy tego organu ale także wtedy, gdy takie opóźnienie jest skutkiem innych przyczyn od tego organu niezależnych.

W orzecznictwie sądowym można odnaleźć wiele przykładów nieprawidłowego działania organu rentowego, za które organ ten „ponosi odpowiedzialność” i - w razie opóźnienia z tego powodu ustalenia prawa do świadczenia lub jego wypłaty - zobligowany jest do wypłaty należnych odsetek. Są to w szczególności wypadki bezpodstawnego pozostawienia bez rozpoznania wniosku strony o przyznanie prawa do świadczenia oraz nieprawidłowe orzeczenie w sprawie niezdolności do pracy do celów rentowych wydane przez Lekarza Orzecznika ZUS lub Komisję Lekarską ZUS (por. wyrok SN z 12 sierpnia 1998 r., sygn. akt II UKN 171/98, OSNAP nr 16/1999, poz. 521).

W przedmiotowej sprawie nie można uznać, iż ostatnią okolicznością niezbędną do podjęcia wypłaty renty było wpłynięcie do ZUS wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 20 marca 2017 roku, sygn. akt VIII U 5391/13, którym przyznano odwołującej prawo do świadczenia rentowego.

Według Sądu Okręgowego 30-dniowy termin określony w art. 118 ust. 1 i ust. 2 ustawy o FUS należało liczyć od dnia wydania doręczania wyroku Sądu Okręgowego ustalającego ubezpieczonej prawo do świadczenia rentowego, a więc od dnia 12 maja 2017 roku. Stąd od dnia 12 maja 2017 roku ZUS pozostawał w zwłoce i ma obowiązek wypłaty odsetek z tytułu opóźnienia w przyznaniu świadczenia.

Na koniec należy podkreślić, iż na mocy ustawy z dnia 23 stycznia 2009 roku o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 42, poz. 338) z dniem 1 kwietnia 2009 roku dokonano nowelizacji przepisu art.118 ust. 1a w ten sposób, że na końcu przepisu dopisano zdanie drugie o następującej treści: „Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego”. Począwszy od dnia 1 kwietnia 2009 roku organ odwoławczy, w tym Sąd przyznający świadczenie, w sentencji wyroku powinien zatem zamieścić wyrzeczenie w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego tj. o istnieniu takiej odpowiedzialności lub jej braku. Kwestia braku takiego orzeczenia została rozstrzygnięta w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 2011r. (sygn. akt I UZP 2/11, Biuletyn Sądu Najwyższego 2011/3). Zgodnie z w/w uchwałą Sądu Najwyższego brak orzeczenia organu odwoławczego o odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, o którym mowa w art. 118 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2009 Nr 153 poz. 1227 ze zm.) nie pozbawia ubezpieczonego prawa do odsetek za opóźnienie w wypłacie świadczenia. A zatem Sąd władny był wyrokować w niniejszej sprawie.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd Okręgowy na mocy art. 477¹⁴§ 2 k.p.c., orzekł jak w pkt. 1 sentencji wyroku.

Natomiast w pozostałym zakresie odwołanie jest nieuzasadnione, gdyż zarówno ilość spornych decyzji będącym przedmiotem rozstrzygnięcia w sprawie VIII U 5391/13 jak i obszerność materiału dowodowego świadczą o

braku winy po stronie organu rentowego w odmowie przyznania prawa do świadczenia rentowego już na etapie postępowania przed ZUS. W toku postępowania dowodowego we wskazanej wyżej sprawie zarówno organ rentowy jak i wnioskodawczynie wielokrotnie kwestionowali opinie biegłych sądowych co spowodowało konieczność uzupełniania opinii przez biegłych i znacznie wydłużyło postępowanie sądowe. Podkreślić także należy, że wykonywanie części badań w drodze pomocy sądowej przedłużało postępowanie i trudno za to obciążyć winą organ rentowy.

W związku z powyższym uznając, że pozwany ZUS nie ponosi winy za opóźnienie w wypłacie świadczenia za pozostały okres Sąd Okręgowy na mocy art. 477¹⁴§ 1 k.p.c., orzekł jak w pkt. 2 sentencji wyroku.

Zarządzenie: odpis wyroku wraz uzasadnieniem doręczyć organowi rentowemu, wypożyczając akta rentowe wnioskodawczynie.